

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Grunwald w Poznaniu Edyty Stelmaszak-Gałuszki

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2022 r.

sprawy **A. S. (1)**

oskarżonego z art. 207 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt II K 355/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w ramach zarzuconego czynu uznaje, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się tego, że:

a) w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. w B. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. S. (2) w ten sposób, że znieważał ją słownie, popychał, chwycił za ramiona i potrząsał, kontrolował, odmawiał jej opieki w chorobie, w miesiącu grudniu 2020 r. ograniczył dostęp do środków finansowych, a w dniu 1 lipca 2021 r. zabrał jej telefon komórkowy iPhone, którego pokrzywdzona używała do obsługi procesora mowy, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 kk,

b) w dniu 15 czerwca 2021 r. w B. naruszył nietykalność cielesną małoletniej córki A. S. (3), w ten sposób, że uderzył ją z otwartej dłoni w lewy policzek, powodując jego zaczerwienienie, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk,

c) w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. w B. znieważał słownie małoletnią córkę A. S. (3), tj. przestępstwa z art. 216 § 1 kk,

i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza wobec niego postępowanie karne na okres 2 (dwóch) lat próby,

d) na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 1 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych,

e) uchyla punkty II, III i IV.

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o kosztach, tj. punkty V i VI, za wyjątkiem wymierzenia opłaty.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1001/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt II K 355/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów**0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej A. S. (2) co doprowadziło do bezzasadnego uznania ich za wiarygodne „w znacznej części” i w konsekwencji tego do nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy zgodnie z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania to właśnie zeznania pokrzywdzonej A. S. (2) należało uznać za niewiarygodne	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	albowiem były one niespójne i sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z materiałem dowodowym przedmiotowej sprawy, w tym przede wszystkim z treścią zgromadzonych dowodów osobowych, zgodził się z apelującym, że ocena dowodu z zeznań pokrzywdzonej A. S. (2) została przeprowadzona w sposób nie do końca prawidłowy. Sąd Rejonowy chociaż dostrzegł, że zeznania wymienionej pokrzywdzonej nie zawsze były spójne i w pewnych aspektach zachodziły sprzeczności z pozostałymi dowodami osobowymi, nie uwzględnił tych okoliczności w odpowiedni sposób dokonując wartościowania opisu inkryminowanych zdarzeń przedstawionego przez A. S. (2). Tymczasem te cechy winny wpłynąć na odpowiednio ostrożną i jeszcze bardziej zdystansowaną ocenę zeznań pokrzywdzonej, w których za każdym kolejnym przesłuchaniem przybywało więcej niekorzystnych dla oskarżonego okoliczności i szczegółów, o których nie było mowy wcześniej, skoro zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego wraz z upływem czasu pamięć świadków co do szczegółów zdarzeń z czasem zaciera się i regułą jest, że na zaawansowanym etapie postępowania nie są oni w stanie przytoczyć tylu okoliczności co w trakcie składania zeznań „na gorąco” niedługo po zaistnieniu danego przestępstwa. Należało przy tym mieć na względzie, że znaczna	

część z opisywanych sytuacji nie miała potwierdzenia w innych, obiektywnych dowodach. Ponadto istotnym w tej sprawie czynnikiem, który należało mieć na uwadze przy analizie zeznań A. S. (2) jest jej stosunek do oskarżonego i postawa w związku. Nie bez znaczenia zatem jest ustalenie, że w trakcie trwania związku małżeńskiego z A. S. (1), w grudniu 2020 r. (czyli 2 miesiące od początku inkryminowanych zdarzeń) poznała Ł. P., z którym się potajemnie spotykała, utrzymując z nim relacje intymne, a następnie w październiku 2021 r. on się do niej wprowadził. Pokrzywdzona nie przyznała się mężowi, że ma innego partnera, jednakże A. S. (1) dowiedział się o tym dzięki wynajęciu agencji detektywistycznej, która śledząc pokrzywdzoną uzyskała materiał fotograficzny oraz wideo potwierdzający przypuszczenia oskarżonego co do niewierności jego małżonki. Ta relacja z innym mężczyzną oraz zadeklarowana przez pokrzywdzoną decyzja o zakończeniu małżeństwa z oskarżonym także powinny zostać należycie uwzględnione przy analizie zeznań A. S. (2). Pokrzywdzona miała bowiem interes w tym aby swojego męża maksymalnie obciążyć, przedstawiając go subiektywnie w gorszym świetle, czy też wyolbrzymiając pewne zdarzenia albo opisując takie sytuacje, które nie miały żadnego potwierdzenia. Przykładem jest wskazanie przez pokrzywdzoną w jednym z ostatnich przesłuchań, że właściwie znęcanie się fizyczne i psychiczne nad nią trwało od ponad 20 lat, co stało w jawnej sprzeczności z oznaczeniem czasu inkryminowanych zdarzeń podanym przez nią w trakcie pierwszego

z przesłuchań. Istotnym aspektem dla przeprowadzenia prawidłowego wartościowania zeznań A. S. (2) było również i to, że jej zeznania w znaczącej części nie korelowały z pozostałymi zgromadzonymi w tej sprawie dowodami, w tym również zeznaniami osób dla niej najbliższych – jak Ł. P., A. S. (3), S. M. oraz E. M.. Chociaż te sprzeczności dotyczyły okoliczności ubocznych, o mniejszym znaczeniu dla oceny winy i sprawstwa A. S. (1), to w połączeniu z tymi opisanymi powyżej powinny wzbudzić w Sądzie Rejonowym ponadnormatywną ostrożność przy ocenie wiarygodności tego dowodu. Zeznania A. S. (2) charakteryzowały się szeregiem wewnętrznych sprzeczności, co też nie mogło pozostać bez wpływu na kształt wartościowania tego dowodu w procesie oceny całego materiału dowodowego. Przykładem takich wewnętrznych niespójności jest szeroko opisane przez pokrzywdzoną ograniczanie jej przez oskarżonego dostępu do środków finansowych. Z jednej strony podawała ona, że właściwie od otrzymania odmownej decyzji z ZUS jej mąż nie przekazywał jej żadnych pieniędzy, nie miała ona za co żyć, a z drugiej strony twierdziła, iż to ona dokonywała opłat za ubezpieczenia samochodów, opłacała korepetycje córki z matematyki, opłacała swoje wizyty u kosmetyczki, u fryzjera, a także płaciła za jedzenie, czy kawę w trakcie spotkań z Ł. P.. To pokazuje jak jednostronny obraz sytuacji ekonomicznej budowała pokrzywdzona, co Sąd I instancji częściowo dostrzegł, jednak dokonując oceny jej zeznań w szerszym zakresie, nie zawsze zachował należytą czujność. Tymczasem należało podejść bardzo ostrożnie do wartości opisów

zdarzeń przedstawianych przez A. S. (4), mając na uwadze motywację jaka nią mogła kierować, w tym okoliczność prowadzonego równoległe procesu o rozwód, którego wynikiem była ona żywotnie zainteresowana. W konsekwencji przymiot wiarygodności można było w sposób pewny przypisać jedynie tej części zeznań pokrzywdzonej, która znajdowała potwierdzenie dowodowe i nie budziła wątpliwości co do wzajemnych relacji małżeńskich oraz pomiędzy ojcem a córką A. S. (3). Nie było to zadanie łatwe albowiem praktycznie wszyscy świadkowie przesłuchiwani w tej sprawie byli emocjonalnie lub także rodzinnie związani z którymś ze zwaśnionych małżonków. Natomiast świadkowie obiektywni posiadali niewielką wiedzę o inkryminowanych zdarzeniach. Nieocenione były w tej sprawie dyrektywy oceny dowodów ustanowione w przepisie art. 7 kpk, a więc zasady wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, ponieważ to w oparciu o nie Sąd odwoławczy był w stanie poprawić pewne błędy organu I instancji, których nie ustrzegł się oceniając dowody osobowe, w tym zwłaszcza zeznania A. S. (2) i częściowo A. S. (3). Kontynuacja rozważań na ten temat zostanie przedstawiona w dalszej części tego uzasadnienia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

(1) na okres roku lub też odstępianie od wymierzenia kary.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Kontrola odwoławcza wykazała błędy w ocenie dowodów, choć nie w tak dużym zakresie jak wnosił apelujący, ale skutkowało to wyeliminowaniem z czynu oskarżonego kwalifikowanego z art. 207 § 1 kk określonych czynności sprawczych na szkodę żony A. S. (2), eliminacją zarzucanego mu kumulatywnie przestępstwa z art. 276 kk, a także zmianą w opisie i ocenie prawnej jego zachowań względem córki A. S. (3) poprzez przyjęcie, że wyczerpywały one znamiona występku z art. 217 § 1 kk oraz art. 216 § 1 kk. Przy zmienionym opisie czynów przypisanych podsądnemu popełnionych na szkodę żony oraz córki i częściowo też kwalifikacji prawnej, zaistniały podstawy dla zastosowania wobec A. S. (1) warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 2 lat. To spowodowało, że został uwzględniony jeden z wniosków alternatywnych wskazanych przez obrońcę w środku odwoławczym. Sąd Okręgowy jednocześnie nie znalazł podstaw do wydania w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego, albo umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 kpk, czy też odstępiania od wymierzenia mu kary.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci</p>	# zasadny

	<p>wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) co doprowadziło do bezzasadnego uznania ich za jedynie częściowo wiarygodne i w konsekwencji tego, do nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy zgodnie z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania to właśnie wyjaśnienia oskarżonego należało uznać za wiarygodne, a ponadto spójne i zgodne z zeznaniami pozostałych świadków.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy, mając na uwadze okoliczności omówione już w pkt 3.1., stwierdził, że ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie we wszystkim była poprawna, aczkolwiek nie można było jej przeprowadzić tak bezwarunkowo i pozytywnie jak widziałby to obrońca. Sąd Rejonowy trafnie dał przymiot wiarygodności tej części jego relacji, w której przyznał się do uderzenia córki w twarz w dniu 15 czerwca 2021 r., zabrania I. swojej żonie, kontrolowania jej (co było pokłosiem podejrzeń o zdrady) oraz kłócenia się z pokrzywdzoną w inkryminowanym okresie. Te wyjaśnienia oskarżonego znajdowały zresztą potwierdzenie w tej części zeznań pokrzywdzonych A. i A. S. (3) oraz innych świadków, które w świetle dyrektyw z art. 7 kpk zasługiwały na przymiot wiarygodności. Trafne było również odmówienie wspomnianej cechy tej części wskazań podsądnego, w której zaprzeczał by w trakcie kłótni znieważał słownie swoją żonę, popychał ją, chwycił za ręce i</p>		

trząsł, a także odmawiał jej opieki w chorobie, ograniczał w miesiącu grudniu 2020 r. dostęp do środków finansowych oraz znieważał słownie swoją córkę w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. W tym zakresie zgromadzono bowiem takie dowody, które ocenione z uwzględnieniem reguł z art. 7 kpk dawały uwiarygodnione podstawy do przyjęcia, że wyżej wskazane sytuacje miały miejsce. Zasadnym było ustalenie, że w trakcie intensywnych i wielokrotnych kłótni z żoną A. S. (2), którą oskarżony podejrzewał o zdradę, znieważał ją słownie, popychał ją, a także chwycił za ramiona i potrząsał. Znamienne jest przy tym, że zeznania A. S. (3), w części uznanej za wiarygodną potwierdziły, że w trakcie omawianych kłótni oskarżony kierował szereg inwektyw pod adresem A. S. (2) i popychał ją. Świadek widziała to i słyszała osobiście, gdyż mieszkała wtedy z rodzicami. Obserwowała ona również siniaki na rękach matki powstałe na skutek chwytania jej za rękę przez oskarżonego i potrząsania. Poza tym zeznała ona na ten temat już w trakcie pierwszego przesłuchania, kiedy nie była jeszcze widoczna zmiana nastawienia A. S. (3) do ojca, jaka nastąpiła na dalszym etapie prowadzonego postępowania karnego. Siniaki na rękach pokrzywdzonej widziała także jej znajoma M. C.. Świadek ta chociaż jest powiązana z A. S. (2), to nie miała powodów by celowo składać nieprawdziwe zeznania, narażając się tym samym na odpowiedzialność karną. W trakcie przesłuchania wskazała ona tylko na okoliczności, o których miała wiedzę, zastrzegając które z nich zaobserwowała sama, a o których opowiedziała jej pokrzywdzona.

Jednym z takich samodzielnie zaobserwowanych sytuacji były właśnie siniaki na rękach koleżanki. Trafnie więc przypisano zeznaniom tego świadka przymiot wiarygodności i ustalono ten fragment stanu faktycznego. Z kolei analiza wyciągu z rachunku bankowego należącego do A. S. (2) potwierdza prawdziwość jej relacji odnośnie ograniczania jej przez oskarżonego dostępu do środków finansowych, ale jedynie w miesiącu grudniu 2020 r. w takim natężeniu, które kwalifikowało się na określenie mianem przemocy ekonomicznej. Właśnie w tym miesiącu oskarżony nie przekazał swojej żonie odpowiednich środków finansowych niezbędnych dla jej utrzymania. Dokonał on tylko dwóch przelewów na jej rachunek bankowy w łącznej kwocie 1.400 zł, co stanowiło sumę stanowczo zbyt niską uwzględniając, że z rachunku bankowego A. S. (2) wykonywane były płatności za media oraz alimenty na rzecz syna A. S. (1). Ważne jest, że wtedy pokrzywdzona nie otrzymywała żadnych wpłat od ZUS ani też nie miała innego źródła dochodu, a pieniądze zgromadzone na jej osobistym rachunku bankowym były jedynymi jakimi dysponowała. Stanowiło to zatem jeden z elementów znęcania psychicznego, czemu Sąd Okręgowy dał wyraz w opisie czynu oskarżonego. Natomiast w związku z tym, że w kolejnych miesiącach oskarżony zasilał rachunek bankowy żony środkami w zbliżonej wysokości do tej przekazywanej przed grudniem 2020 r., Sąd odwoławczy nie uznał tego za przestępcze działania, a przeciwne twierdzenia pokrzywdzonej były przesadzone. Oskarżony natomiast nie ustosunkował się do zarzutów o odmawianiu opieki żonie w

chorobie, poza ograniczeniem się do zaprzeczenia swojemu sprawstwu i winie w tym aspekcie. Zdaniem Sądu Okręgowy należało jednak w tej części dać wiarę zeznaniom A. S. (2), która podała szczegółowo jak przebiegał proces jej leczenia po operacji i jak brak pomocy ze strony oskarżonego w tamtym czasie wpływał na jej życie. Relacja ta znajdowała potwierdzenie w uznanej za wiarygodne części zeznań Ł. P., która była zgodna z zeznaniami A. S. (4), że to właśnie Ł. P. towarzyszył jej w trakcie licznych wizyt lekarskich i wspierał. Oskarżony w tym czasie nie opiekował się wymagającą tego po operacji żoną. W pracach domowych takich jak palenie w piecu, musiała pokrzywdzonej pomagać jej matka, E. M., która to potwierdziła w swoich wiarygodnych w tym zakresie zeznaniach. Nie można było zgodzić się apelującym i przypisać przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której zaprzeczał znieważaniu swojej córki. Podsądny nie krył, że nie był zadowolony z osiągnięć córki w nauce i miał do niej pretensje o poświęcanie zbyt małej ilości czasu na naukę. Dodatkowo oskarżony był w tamtym czasie poddenerwowany z uwagi na nieporozumienia małżeńskie. To podłoże sytuacyjne potwierdza wiarygodność tej części relacji A. S. (3) oraz A. S. (2), które spójnie powoływały się na wielokrotne używanie znieważających epitetów przez oskarżonego pod adresem córki, która źle się uczyła w szkole. Obie one podawały też konkretne określenia i przykre słowa kierowane do córki, które korelowały ze sobą. W tych właśnie elementach należało dać wiarę pokrzywdzonym, jednocześnie odmawiając tej cechy wyjaśnieniom oskarżonego. W pozostałej natomiast części,

wyjaśnienia A. S. (1) zasługiwały na wiarę albowiem w tych elementach relacja A. S. (2) oraz A. S. (3) nie wytrzymała konfrontacji ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Tyczy się to także zdarzenia z dnia 1 lipca 2021 r., które, jak należało przyjąć zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, zostało wywołane przez A. i w jego trakcie gdy córka chciała odebrać oskarżonemu telefon matki doszło do szarpaniny między nimi. Ta sytuacja nie została zainicjowana przez podsądnego, oboje się szarpali, wzajemnie naruszając swoją nietykalność cielesną. Sygnalizowane zaś przez A. S. (3) po tym zajściu dolegliwości palca u nogi nie były objęte ustaleniami Sądu Rejonowego i dużo wskazuje na to, że do urazu doszło przypadkowo. Poza tym, Sąd Okręgowy dostrzegł, że pewne okoliczności były także opisywane przez innych świadków, jednakże zeznania te były na tyle chwiejne i nie korelowały z zeznaniami pokrzywdzonych, że w świetle dyrektyw z art. 7 kpk nie mogły one zostać obdarzone cechą wiarygodności.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt. 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej A. S. (3) co doprowadziło do bezzasadnego uznania ich za w większości wiarygodne i w konsekwencji tego do nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy zgodnie z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania to właśnie zeznania pokrzywdzonej A. S. (3) należało uznać za niewiarygodne albowiem były one niespójne i sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd II instancji przedstawił już częściowo swoje stanowisko na temat prawidłowości oceny wiarygodności zeznań A. S. (3) w pkt 3.2. niniejszego uzasadnienia. Zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenia art. 7 kpk choć zostały rozdzielone to jednak łączyły się ze sobą na tyle ściśle, że ich odrębne omówienie nie zawsze było wskazane. W		

tym miejscu Sąd odwoławczy uznał za celowe zaakcentować w podsumowaniu, że w dużej mierze ten dowód osobowy został oceniony prawidłowo. Rzeczywiście bowiem relacja córki oskarżonego była wiarygodna i znajdowała potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych dowodach. A. S. (3) opisała te zdarzenia, o których miała wiedzę z własnej obserwacji. Jedynie w trakcie ostatniego z jej przesłuchań ewidentnie widoczna była zmiana nastawienia świadka do ojca, kiedy na nowo zamieszkała ona z matką. Dlatego mało wiarygodne są tylko ostatnie zeznania, w których świadek przedstawiała ojca w gorszym świetle, podając też, że się go obawia z racji wcześniejszych zdarzeń, chociaż wcześniej nie widziała przeciwwskazań by z nim razem zamieszkiwać po czasowej wyprowadzce matki. W pozostałej części jej zeznaniom trafnie Sąd dał wiarę, z wyłączeniem twierdzeń o ograniczaniu przez oskarżonego dostępu matce do środków finansowych przez cały inkryminowany okres, z powodów o których była już mowa w pkt 3.2. niniejszego uzasadnienia. Jedynie więc w tym niewielkim zakresie omawiany zarzut okazał się słuszny. Zastrzec jednak trzeba, że ustalenia faktyczne odnośnie ograniczania A. S. (2) dostępu do środków finansowych zostały przez Sąd Rejonowy głównie oparte na tej części jej zeznań, których wiarygodność Sąd odwoławczy poddał w wątpliwość. Wobec powyższego zeznania A. S. (3) miały znaczenie drugorzędne, przez co dokonanie błędnej oceny tej ich części nie miało większego wpływu na poprawność ustaleń faktycznych.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt. 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk polegająca na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków: S. M., E. M., Ł. P., M. C., A. S. (3), co doprowadziło do bezzasadnego uznania ich za wiarygodne i w konsekwencji tego do nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się zarzuconych mu czynów, podczas gdy zgodnie z podstawowymi zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania to właśnie zeznania w/w osób należało uznać za niewiarygodne i w konsekwencji uniewinnić oskarżonego albowiem są to osoby, które z pokrzywdzoną łączą bardzo bliskie relacje i z tego względu miały oczywisty interes w tym aby podczas składania zeznań uwypuklać</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	i wyolbrzymiać okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego i jednocześnie pomijać te, które mogłyby działać w jego interesie.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Wobec tego, że stanowisko Sądu II instancji dotyczące poprawności oceny dowodu z zeznań A. S. (3) zostało już przedstawione w pkt 3.2. oraz dodatkowo w pkt 3.3. uzasadnienia, w tym miejscu organ odwoławczy skupi się na kontroli trafności oceny dowodów z zeznań świadków: S. M., E. M., Ł. P. oraz M. C.. Należy rozpocząć od zwrócenia uwagi na fakt, że Sąd Rejonowy słusznie podszedł do treści tych zeznań w sposób ostrożny i zobiektywizowany. W efekcie, jedynie zeznania siostry pokrzywdzonej – S. M. zostały obdarzone cechą wiarygodności w całości, jednak znalazło się tutaj trafne zastrzeżenie, że świadek posiadała wiedzę o inkryminowanych zdarzeniach wyłącznie ze słyszenia, z relacji przekazywanych jej przez A. S. (2). Skoro więc ocena zeznań pokrzywdzonej została dokonana w sposób odmienny przez sąd odwoławczy, to pośrednio miało to również przełożenie na wartość dowodową zeznań S. M.. Wymieniona składając zeznania i opisując pewne zdarzenia, o których posiadała wiedzę od siostry zastrzegła, że są to informacje pośrednie. Nie sposób więc stwierdzić, że świadek S. M. nie zeznawała o tym co było jej wiadomo, gdyż opisywała to co usłyszała od pokrzywdzonej. Niemniej jednak w tej części, w</p>	

której zwierzenia siostry okazały się niezgodne z prawdą (dokładniejszy opis tego zagadnienia znajduje się w pkt. 3.1.) nie można było uczynić także i zeznań S. M. podstawą czynionych w tej sprawie ustaleń faktycznych. Przechodząc do kontroli wartości dowodowej zeznań E. M. i Ł. P., należało dostrzec, że Sąd Rejonowy celnie zwrócił uwagę na relacje łączące świadków z pokrzywdzoną, a także wychwycił sprzeczności w ich zeznaniach oraz relacji A. S. (2). Sąd Rejonowy słusznie przyznał więc przymiot wiarygodności jedynie tej części ich zeznań, która pozostawała w zgodzie z pozostałymi wiarygodnymi dowodami – w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych oraz wyjaśnieniami A. S. (1). Ocena ta więc była zasadniczo słuszna, jednak z uwagi na ograniczone przypisanie cechy wiarygodności zeznaniom A. S. (2) przez Sąd odwoławczy, to również w tej części należało odrzucić jako nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego tożsame fragmenty zeznań omawianych świadków. Na zaakcentowanie zasługuje także wyraźnie negatywny stosunek matki pokrzywdzonej do zięcia, który niewątpliwie wpłynął na przekaz tego świadka. Należało mieć to na uwadze oceniając sytuację gdy oskarżony przyjeżdżał do jej domu aby spotkać się z małżonką po jej wyprowadzce. Na koniec pozostało skontrolowanie trafności oceny zeznań M. C.. Sąd Okręgowy nie stwierdził tu żadnych nieprawidłowości po stronie organu wyrokującego. Świadek jest koleżanką pokrzywdzonej i zeznawał o tym co знаła z przekazu od A. S. (4). Wyjątkiem jest kwestia dostrzeżonych siniaków na rękach pokrzywdzonej, co zaobserwowała sama M. C.. Dowód ten został więc oceniony zgodnie z dyrektywami

art. 7 kpk i czynność ta nie wymagała ingerencji ze strony organu odwoławczego.

Konkludując, proces oceny dowodów był przeprowadzony w znaczącej części w sposób poprawny, Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na powiązania poszczególnych świadków ze stronami tego postępowania, dostrzegł większość sprzeczności i niespójności z relacjach poszczególnych osób, jednak w wypadku zeznań pokrzywdzonej A. S. (2) zbyt ufnie podszedł do części z nich, pochopnie przyjmując je za wykazane i wiarygodne, choć nie były one w odpowiedni do zaakceptowania sposób potwierdzone dowodowo. Błąd ten został jednak dostrzeżony przez Sąd Okręgowy, ocena wartości dowodowej pokrzywdzonej odpowiednio zmodyfikowana i w konsekwencji przełożyło się to na konieczność zmiany opisu czynu oraz kwalifikacji prawnej czynów A. S. (1).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych

<p>apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt. 3.1.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.5.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że „A. S. (2) przechowywała należącą do niej dokumentację dotyczącą poprzedniego postępowania ws. przemocy w rodzinie. Tę dokumentację zabrał jej A. S. (1) wraz z samochodem w dniu 30 czerwca 2021 r. i w przeciwieństwie do dokumentacji medycznej, z którą te dokumenty przechowywała, tych dokumentów jej nie zwrócił (5 str. uzasadnienia wyroku), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że taka dokumentacja znalazła się w ogóle w posiadaniu oskarżonego i że była przechowywana przez nią w aucie, którą oskarżony zwrócił żonie, o czym świadczą wyjaśnienia oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podważany przez skarżącego fragment stanu faktycznego został oparty tylko i wyłącznie na tej części zeznań pokrzywdzonej, która w świetle prawidłowo zastosowanych dyrektyw z art. 7 kpk nie zasługiwała na przymiot wiarygodności. Nawet gdyby hipotetycznie pokrzywdzona rzeczywiście przechowywała w samochodzie zabranym jej przez oskarżonego pośród dokumentacji medycznej, dokumenty dotyczące prowadzonego w przeszłości postępowania w sprawie przemocy w rodzinie to A. S. (1) w dniu</p>		

30 czerwca 2021 r. nie mógł o tym wiedzieć, a więc nie sposób czynić mu z tego tytułu jakichkolwiek zarzutów. Znamienne jest, że podsądny zwrócił swojej żonie całość dokumentów, jakie znalazł w samochodzie, wynika to bowiem wprost z jego wiarygodnych wyjaśnień. Należy zaakcentować, że w świetle zasad doświadczenia życiowego nie miał on żadnego racjonalnego powodu by zwrócić pokrzywdzonej jedynie dokumentację medyczną, pozostawiając sobie dokumenty tzw. (...). Oryginały tych dokumentów są bowiem i tak przechowywane w organie prowadzącym tę procedurę, gdzie pokrzywdzona mogłaby bez najmniejszego kłopotu uzyskać do nich dostęp, a nawet wykonać ich kserokopie. Poza tym należy wspomnieć, że pokrzywdzona A. S. (4) zarzucała oskarżonemu świadome zabranie tych dokumentów, co Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku zakwestionował (k. 472v), a także zabranie jej dowodu osobistego, co nie zostało przyjęte jeszcze na etapie wyrokowania przez Sąd Rejonowy. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wskazano zaś, że oskarżony zabrał dokumentację należącą do A. S. (4), czym miałby wyczerpać znamię czasownikowe występku z art. 276 kk. Nie została zatem wskazana w wyroku żadna z czynności sprawczych ujętych w tym przepisie karnym, gdzie za karalne ustawodawca uznaje: niszczenie, uszkodzenie, czynienie bezużytecznym, ukrywanie lub usuwanie dokumentu przez sprawcę, a towarzyszyć temu musi wina umyślna. Nie było więc wystarczających podstaw by poczynić tego typu ustalenia faktyczne, jakie przedstawił w sporządzonym uzasadnieniu Sąd

<p>Rejonowy na temat niezwrócenia dokumentacji i należałoby z tym wiązać niepostawiony oskarżonemu zarzut ukrywania dokumentacji, którą nie miał prawa rozporządzać. Rację więc należało tu przyznać apelującemu obrońcy o braku podstaw faktycznych ale i prawnych do przypisania A. S. występku z art. 276 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Na kanwie tych alternatywnie zgłoszonych wniosków końcowych, z omówionym powyżej zarzutem wiązał się wniosek o uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności karnej za czyn zakwalifikowany z art. 276 kk. Zasługiwał on na uwzględnienie poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I zaskarżonego wyroku zabrania cudzej dokumentacji dotyczącej przemocy w rodzinie, a z kwalifikacji prawnej art. 276 kk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.6.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym</p>	<p># zasadny</p>

	<p>przyjęciu, że „od września 2020 r. zdarzało się także, że w trakcie kłótni A. S. (1) popychał A. S. (2) bądź też chwytął ją za ręce i nią potrząsał. Od tego chwytania za ręce u A. S. (2) pojawiały się siniaki (3 str. uzasadnienia wyroku), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc fizyczną w jakiegokolwiek postaci, a ustalenie to zostało poczynione tylko i wyłącznie w oparciu o pozbawione przymiotu wiarygodności zeznaniami pokrzywdzonych.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ten zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się nieuzasadniony. Ustalenie okoliczności składających się na znęcanie fizyczne, w postaci popychania A. S. (2) przez oskarżonego oraz chwytania jej za ręce i potrząsania nią w trakcie kłótni nie zostało wcale oparte wyłącznie o zeznania pokrzywdzonej, jak błędnie zgłosił apelujący. Świadek M. C., której zeznania zostały trafnie uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne, widziała siniaki na rękach swojej koleżanki. Tożsame fakty potwierdziły również A. S. (3), S. M. i E. M.. W sytuacji kiedy omawiana okoliczność została potwierdzona przez inne jeszcze osoby, które widziały określone ślady na ciele pokrzywdzonej i te korelujące ze sobą zeznania w tej części zasługiwały rzeczywiście na wiarygodność, to nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych. Wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy, ustalenia</p>		

<p>na ten temat zostały poczynione w sposób uprawniony i poprawny w oparciu o szereg zgodnych ze sobą dowodów. Sąd odwoławczy nie miał zatem zastrzeżeń do tego aspektu procedowania organu niższej instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt 3.1.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że „oskarżony w kłótniach znieważał pokrzywdzoną A. S. (2), a także naruszał jej nietykalność cielesną – popychał, chwycił za ręce i trzął. Te zachowania stanowiły już część znęcania się nad nią”, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc fizyczną w jakiegokolwiek postaci, a ustalenie to zostało poczynione tylko i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	wyłącznie w oparciu o pozbawione przymiotu wiarygodności zeznania pokrzywdzonych.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Obrońca oskarżonego konstruuje zarzuty z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych zbędnie je mnożył i powielał, kiedy w rzeczywistości dotyczyły one tożsamy okoliczności. Zatem argumentacja w tej materii również powinna znaleźć się w jednym zarzucie. Przedmiotowy zarzut w znaczącej części dotyczy okoliczności ujętych w poprzednim, omówionym w pkt 3.6. Jedyne co wykraczało poza zarzut to kwestia poprawności ustalenia znieważania pokrzywdzonej A. S. (2) przez oskarżonego w trakcie kłótni. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła jednak słuszności twierdzeń obrońcy, dostrzegając ich jednostronność i wybiórczość. Sąd odwoławczy wskazał już wyżej jak istotne znaczenie dla dokonania w tej sprawie trafnej oceny dowodów odegrały dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Dokonana w świetle wymienionych dyrektyw krytyczna ocena wyjaśnień oskarżonego z uwzględnieniem tej części zeznań pokrzywdzonych, które uznano za wiarygodne w temacie znieważania żony w przebiegu kłótni między małżonkami, a także spostrzeżenia sąsiadki G. B. o wybuchowym charakterze ich obojga prowadziły do wniosku, że A. S. (1) słownie znieważał A. S. (2). Dlatego też przypisanie podsądnemu tego zachowania jako jednej z form		

<p>znęcania się psychicznego nad żoną było ze strony organu meriti logicznie uzasadnione. Przeciwnie stanowisko apelującego zostało oparte tylko na wyjaśnieniach A. S. (1), nie dostarczając wymiernych powodów do odmiennej oceny tych dowodów niż to poczynił Sąd I instancji. Przez co tok rozumowania apelującego obrońcy nie spotkał się z aprobatą organu odwoławczego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt 3.1.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.8.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że „od września 2020 r. zdarzało się także, że w trakcie kłótni A. S. (1) popychał A. S. (2) bądź też chwycił ją za rękę i nią potrząsał. Od tego chwytania za rękę u A. S. (2) pojawiały się siniaki (3 str. uzasadnienia wyroku), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej przemoc fizyczną w jakiegokolwiek postaci, a ustalenie to zostało poczynione tylko i wyłącznie w oparciu o pozbawione przymiotu wiarygodności zeznania pokrzywdzonych.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Tożsamy zarzut został omówiony w pkt 3.6., gdzie Sąd odwoławczy wypowiedział się co do trafności tych ustaleń faktycznych. Nie było zatem potrzeby by powtarzać raz już podaną argumentację. Z tego miejsca wystarczające jest zatem odesłanie do lektury pkt 3.6.		
Wniosek		
Wnioski takie same jak podane w pkt 3.6.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że „A. S. (1) nie tylko zaprzestał przekazywać</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

	<p>pieniądze ze swojego wynagrodzenia żonie, ale i zaczął kontrolować jej wydatki. Musiała się ona tłumaczyć z zakupów, dlaczego kupiła dany produkt, a nie tańszy będący w promocji (3 str. uzasadnienia wyroku), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony utrzymywał pokrzywdzoną regularnie, wpłacał na jej konto środki pochodzące z uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia za pracę oraz dochody z najmu należącego do niego mieszkania w P., co wynika z relacji oskarżonego oraz dokonywanych przelewów.</p>	# niezasadny
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy zgodził się ze skarżącym, że ze zgromadzonego materiału dowodowego (z zastrzeżeniem, że dotyczy to dowodów uznanych za wiarygodne) wynikało, że rzeczywiście oskarżony utrzymywał pokrzywdzoną A. S. (2), regularnie przekazując na jej osobisty rachunek bankowy środki finansowe, bowiem okoliczność ta wynika wprost z analizy wyciągu z rachunku bankowego A. S. (2), a także dodatkowo z wyjaśnień A. S. (1). Jednakże stwierdzenie to nie dotyczy miesiąca grudnia 2020 r., kiedy to oskarżony przekazał na rachunek bankowy żony jedynie łączną kwotę 1.400 zł, choć w tym czasie sam uzyskał zdecydowanie większe dochody (wynagrodzenie za pracę, czynsz). Znamienne jest przy tym, że ze środków zgromadzonych na rachunku A. S. (2) opłacane były media, robione zakupy spożywcze oraz regulowane alimenty należne od A. S. (1) na jego</p>		

pozamałżeńskie dziecko. W sytuacji kiedy oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż pokrzywdzona jest od niego zależna finansowo, z uwagi na problemy zdrowotne została pozbawiona własnych dochodów, a jednocześnie znacznie ograniczył przekazywane jej pieniądze, to takie intencjonalne działania w miesiącu grudniu 2020 r. musiały zostać uznane za formę znęcania się psychicznego pod postacią ograniczania dostępu do środków finansowych. Pamiętać przy tym trzeba, że w inkryminowanym okresie A. S. (2) i A. S. (1) pozostawali w związku małżeńskim, gdzie panował ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej, a więc środki uzyskiwane przez oskarżonego z tytułu wynagrodzenia za pracę wchodziły w skład majątku wspólnego małżonków. Nie ma więc żadnych wątpliwości, że pokrzywdzona chociaż w tym czasie samodzielnie nie zarabowała i chorowała, miała prawo do współkorzystania z wynagrodzenia za pracę swojego męża. Żadnym usprawiedliwieniem dla zachowania oskarżonego polegającego na ograniczaniu dostępu do środków finansowych w grudniu 2020 r. nie był fakt, że w tym czasie pokrzywdzona rozwijała znajomość z innym mężczyzną – Ł. P. albowiem niezależnie od tego potrzebowała wsparcia finansowego od męża wobec swoich dolegliwości zdrowotnych uniemożliwiających jej samodzielne zarabkowanie. Istotne jest przy tym, że Ł. P. nie utrzymywał A. S. (2). Dlatego też to A. S. (1) powinien czuć się zobowiązany do wspierania, w tym również finansowego, swojej żony. Należało zatem przyjąć do ustaleń przemoc ekonomiczną ale tylko w miesiącu grudniu 2020 r., kiedy to oskarżony jeszcze domagał się urzędzenia

Świąt Bożego Narodzenia bez partycypowania finansowego.

Sąd odwoławczy nie zgodził się też z argumentacją obrońcy w części zarzutu dotyczącej kontrolowania wydatków A. S. (2) przez podsądnego. Z wiarygodnych dowodów zgromadzonych w tej sprawie, w tym części uznanych za wiarygodne wyjaśnień podsądnego, wynikało jednoznacznie, że w inkryminowanym okresie A. S. (1) kontrolował swoją żonę. Sprawdzał on bowiem rachunki A. S. (2) i kiedy odkrył na nich coś wątpliwego (przykładowo zakup dwóch kaw i hot-dogów w czasie kiedy pokrzywdzona miała być sama poza domem) wszczywał kłótnię, wyzywając przy tym żonę słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe. Irracjonalne jest tłumaczenie obrońcy jakoby zachowania oskarżonego spowodowane były koniecznością kontrolowania wydatków z uwagi na trudną sytuację finansową rodziny. Państwo S. nawet w czasie kiedy pokrzywdzona już nie pracowała uzyskiwali oprócz dochodu z tytułu pracy A. S. (1), wpływy z tytułu wynajmu mieszkania w kwocie 1.300 zł. Ponadto, zgodnie z deklaracją pokrzywdzonej na rachunku bankowym A. S. (1) zgromadzone były oszczędności małżonków. Na pewno więc nie znajdowali się oni w tak trudnej sytuacji finansowej by pokrzywdzona musiała się tłumaczyć z pieniędzy wydanych od czasu do czasu na kawę, czy lody kupione w restauracji. Oczywiście można z przekonaniem przyjmować, że powodem, dla których oskarżony prowadził „przesłuchania” żony związane z pewnymi wydatkami były jego podejrzenia o zdradę. Jednak

nawet, zarzucanie niewierności pokrzywdzonej, co okazało się prawdą, nie wyłączało tych zachowań oskarżonego ze znęcania się psychicznego usankcjonowanego w art. 207 § 1 kk, choć na pewno umniejszało ich zawinienie. Oprócz kontrolowania wydatków A. S. (2) podsądny kiedy tylko zdarzyła się ku temu okazja sprawdzał z kim żona kontaktuje się za pośrednictwem telefonu komórkowego. Te działania podobnie jak większość czynności sprawczych były pokłosiem podejrzeń ze strony oskarżonego o zdradę żony. Stanowiły one jednak wyraźne przekroczenie granic prywatności i były kolejną z form znęcania się psychicznego nad żoną, która musiała przed oskarżonym ze wszystkiego się tłumaczyć, w tym także kontaktów z różnymi osobami za pośrednictwem portali społecznościowych, czy też wiadomości SMS. Należy bowiem pamiętać o tym, że każdy ma prawo do prywatności, nie wyłączając osób pozostających ze sobą w związku małżeńskim, a prowadzona korespondencja objęta jest ochroną. Jeżeli więc A. S. (2) nie mówiła dobrowolnie swojemu mężowi z kim i o czym koresponduje ona przez telefon, ten nie miał prawa sprawdzania tego potajemnie bez jej zgody. Takie zachowanie, które było intensywne i trwało przez dłuższy okres czasu należało ocenić jako kolejny przejaw znęcania się psychicznego, jakiego dopuszczał się A. S. (1) wobec żony A.. Sąd Okręgowy opisując na nowo czyn oskarżonego uznał zatem za uzasadnione przyjęcie, że miało miejsce kontrolowanie pokrzywdzonej w takim rozumieniu jak to przedstawiono powyżej, co wchodziło w skład znęcania psychicznego. Te formy znęcania odpowiadały ustalonemu na

podstawie wiarygodnych dowodów stanowi faktycznemu.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.10.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że „po piśmie z ZUS odmawiającym świadczeń A. S. (1) zaczął realizować swoje słowa o zaprzestaniu utrzymywania żony. Mimo, że A. S. (2) nie posiadała żadnego własnego dochodu – ZUS odmówił jej świadczeń i pozostawała w domu po operacji, A. S. (1) nie tylko zaprzestał przelewania na konto małżonki przynajmniej części swojej wypłaty, ale i podał najemcom, że czynsz mają wpłacać na jego konto”, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony utrzymywał pokrzywdzoną i regularnie wpłacał	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	na jej konto środki pochodzące z uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia za pracę oraz dochody z najmu należącego do niego mieszkania w P., co wynika z relacji oskarżonego oraz przelewów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kwestia poprawności podważanego ustalenia faktycznego została omówiona w pkt 3.9. obrońca po raz kolejny zdublował zarzuty. Sąd odwoławczy nie znalazł powodów by dostosowywać się do niepoprawnej konstrukcji apelacji i powtarzać te same stwierdzenia co do tego samego treściowo zarzutu.		
Wniosek		
Wnioski o treści jak w pkt 3.9.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie wniosków końcowych apelacji związanych i z tym zarzutem zostało przedstawione powyżej w pkt 3.1.		
Lp.	Zarzut	
3.10.	Rażąca surowość orzeczonej kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł, w sytuacji niekaralności oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>A. S. (1) w chwili popełnienia przypisanych mu czynów, jego właściwości oraz warunków osobistych, panujących pomiędzy stronami obustronnych złych relacji wywołanych przez obydwie strony w stopniu równym (tj. prowokowaniu kłótni małżeńskich, szarpanin i przepychanek przez pokrzywdzoną, braku okazywania szacunku oskarżonemu przez pokrzywdzoną, niedochowaniu wierności małżeńskiej przez pokrzywdzoną), a w szczególności niewspółmiernych do stopnia winy i społecznej szkodliwości konsekwencji cywilnych dla oskarżonego, a także tego, że nawet przy przyjęciu, że dopuścił się on zarzucanych mu czynów, należałoby uznać, że stopień społecznej szkodliwości tych czynów jest znikomy względnie nie jest znaczny, co jednoznacznie przemawia za umorzeniem postępowania karnego na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowym umorzeniem postępowania karnego albo też za odstąpieniem od wymierzenia kary w ogóle.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy zgodził się z apelującym, że skazanie oskarżonego i wymierzenie mu kary nawet najłagodniejszej rodzajowo było orzeczeniem niewspółmiernie surowym do wagi przypisanych mu czynów, w zakresie i kształcie przyjętym ostatecznie w wyroku Sądu II instancji. Wobec dokonanych istotnych modyfikacji zarówno kwalifikacji prawnej, jak i opisu czynu przypisanego A. S. (1) uzasadnione było rozważenie możliwości</p>		

zastosowania wobec podsądnego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego. Oskarżony nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa, okoliczności popełnionych przez niego przestępstw nie budziły wątpliwości, wina i społeczna szkodliwość czynów mu przypisanych nie były znaczne, a zdaniem organu odwoławczego postawa A. S. (1), jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniały przypuszczenie, że pomimo zastosowania omawianego środka probacyjnego będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Organ II instancji decydując się na zastosowanie instytucji o jakiej mowa w art. 66 § 1 kk miał na względzie, że okres znęcania się psychicznego i fizycznego nad żoną nie był szczególnie długi, formy znęcania się (głównie psychicznego) nie były wyrafinowane i okrutne (choć na pewno męczące dla pokrzywdzonej), wszystkie inkryminowane zachowania podsądnego wobec żony wynikały z jego zazdrości i wątpliwości co do jej wierności. Ta motywacja nie pozostawała zaś obojętna dla oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nadto kiedy oskarżony zrozumiał, że jego związek małżeński rozpadł się przestał niepokoić A. S. (2), pogodził się z jej odejściem do innego mężczyzny. Natomiast w stosunku do córki A. S. (3) podsądny dopuścił się wyłącznie dwóch rodzajów czynów: jednego wyczerpującego znamiona z art. 217 § 1 kk (jednorazowy incydent z dnia 15 czerwca 2021 r.) oraz drugiego tj. znieważań słownych w okresie od września 2020 r. do 1 lipca

2021 r. wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 216 § 1 kk. Należało mieć również na względzie, że oskarżony prowadził dotychczas ustabilizowane życie, był żołnierzem zawodowym, wywiązywał się z obowiązków służbowych, nie zaniedbywał rodziny, wspierał ją finansowo (z wyjątkiem miesiąca grudnia 2020 r.). Dążył też do uratowania małżeństwa, próbował inicjować mediacje z pokrzywdzona A. S. (4) za pośrednictwem służb socjalnych. Sąd II instancji mając to wszystko na względzie uznał, że wina i społeczna szkodliwość czynów przypisanych podsądnemu nie były znaczne. Zostały więc spełnione wszystkie przesłanki umożliwiające zastosowanie wobec A. S. (1) instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że orzeczenie wspomnianego środka probacyjnego będzie wystarczające by spełnić wobec oskarżonego wszystkie cele jakie ma realizować wyrok karny, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od przypisanych mu czynów, ewentualnie umorzenie postępowania wobec A. S. (1) na zasadzie art. 17 § 1 pkt 3 kpk, względnie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) na okres roku lub też odstąpienie od wymierzenia kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Przy zmienionej przez organ kwalifikacji prawnej oraz opisie czynów przypisanych podsądnemu zaistniały podstawy dla zastosowania wobec A. S. (1) środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 2 lat. W ten sposób został uwzględniony jeden z wniosków alternatywnych wskazanych przez obrońcę w środku odwoławczym. Sąd Okręgowy nie stwierdził natomiast podstaw dla wydania w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego, umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 kpk, jak również odstąpienia od wymierzenia mu kary.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy jedynie w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, tj. punkty V i VI, za wyjątkiem opłaty, którą w instancji odwoławczej wymierzono jedną, za obie instancje.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w podanej części była zasada procesowa z art. 629 kpk. Jednocześnie stwierdzono brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.O.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji został zmieniony w ten sposób, że w ramach zarzuczonego czynu uznano, że oskarżony A. S. (1) dopuścił się tego, że:</p> <p>a) w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. w B. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną A. S. (2) w ten sposób, że znieważał ją słownie, popychał, chwycił za ramiona i potrząsał, kontrolował, odmawiał jej opieki w chorobie, w miesiącu grudniu 2020 r. ograniczał dostęp do środków finansowych, a w dniu 1 lipca 2021 r. zabrał jej telefon komórkowy iPhone, którego pokrzywdzona używała do obsługi procesora mowy, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 kk,</p> <p>b) w dniu 15 czerwca 2021 r. w B. naruszył nietykalność cielesną małoletniej córki A. S. (3), w ten sposób, że uderzył ją z otwartej dłoni w lewy policzek, powodując jego zacerwienie, tj. przestępstwa z art. 217 § 1 kk,</p> <p>c) w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. w B. znieważał słownie małoletnią córkę A. S. (3), tj. przestępstwa z art. 216 § 1 kk,</p> <p>i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec niego na okres 2 lat próby,</p> <p>d) na podstawie art. 67 § 1 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43 a § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000 zł.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zgromadzony materiał dowodowy, którego ocena wiarygodności została zmodyfikowana przez organ</p>	

odwoławczy, zwłaszcza w odniesieniu do zeznań A. S. (2), potwierdził w sposób pewny, wolny od wątpliwości, część czynności sprawczych jakich miał się wedle zarzutu z aktu oskarżenia dopuszczać A. S. (1) na szkodę żony i córki A.. To z kolei implikowało konieczność dokonania zmian w zakresie zarówno opisu zachowań przypisanych podsądnemu, jak i kwalifikacji prawnej. I tak:

1) Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony ograniczał pokrzywdzonej A. S. (2) dostęp do środków finansowych jedynie w miesiącu grudniu 2020 r., co wynikało głównie z analizy wyciągu z jej osobistego rachunku bankowego oraz zeznań pokrzywdzonej.

2) Sąd II instancji nie przyjął aby znęcanie psychiczne przejawiało się w ograniczeniu pokrzywdzonej dostępu do samochodów. Racjonalne były bowiem argumenty oskarżonego co do zamiany autami z żoną, skoro okazało się, że A. S. (4) dysponując lepszym pojazdem jeździ na potajemne spotkania z Ł. P.. Nie potwierdzone zaś zostały depozycje świadka o pozbawieniu jej w ogóle środka lokomocji. Podczas incydentu na parkingu przy dworcu oskarżony zaproponował żonie wspólny przejazd do domu, z czego ona nie skorzystała. Należało zatem stwierdzić, że między małżonkami powstał spór na temat użytkowania dwóch samochodów ale nie było uzasadnienia faktycznego aby rozpatrywać go w kontekście znęcania męża nad żoną. Potwierdzeniem słuszności tego stanowiska jest incydent o samochód zainicjowany przez pokrzywdzoną, tj. zdarzenie zaistniałe w czasie trwającego postępowania karnego w niniejszej sprawie z dnia 25 czerwca 2022 r., zgłoszone z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego (pismo procesowe z dnia 18 lipca 2022 r. wraz z załącznikami, k. 514-522). Pokrzywdzona zgłaszała swoje zdanie na temat tego który z pojazdów powinna użytkować. Sąd karny nie był zaś upoważniony do wydawania werdyktu w tej kwestii, nie dopatrując się znamion przestępstwa.

3) Ponadto stwierdzono, że nie było podstaw faktycznych i prawnomaterialnych do przypisania oskarżonemu umyślnego zabrania pokrzywdzonej dokumentacji dotyczącej wcześniejszego postępowania o przemoc w rodzinie.

4) Brak było też odpowiedniego dowodowego potwierdzenia co do nachodzenia A. S. (2) w czasie kiedy wyprowadziła się z domu, co miało polegać na jej niepokojeniu i dalszym znieważaniu. Jak

wiarygodnie wyjaśniał oskarżony, odwiedzał on żonę w domu jej matki kilkakrotnie po to by próbować ratować ich małżeństwo, zwrócić jej dokumenty, kluczyki od samochodu, o co go prosiła. Nawet E. M. nie potwierdziła by miały miejsce tak negatywne zachowania oskarżonego jakie opisywała w swoich zeznaniach córka A. w czasie kiedy ta zamieszkiwała u niej czasowo, przyznając, że przyjeżdżając oskarżony chciał rozmawiać z żoną, a ta tego nie chciała. To spowodowało ustalenie, że znęcanie zakończyło się z dniem wyprowadzki pokrzywdzonej, tj. dnia 1 lipca 2021 r.

5) Jednocześnie, wiarygodny materiał dowodowy potwierdził, że miały miejsce ze strony A. S. (1) następujące formy znęcania się psychicznego i fizycznego wobec A. S. (4): znieważanie, popychanie, chwytywanie za ramiona i potrząsanie nimi, odmawianie opieki żonie w chorobie, ograniczanie dostępu do środków finansowych w grudniu 2020 r., kontrolowanie oraz zabranie w dniu 1 lipca 2021 r. telefonu komórkowego iPhone, którego pokrzywdzona używała do obsługi procesora mowy. Do tego ostatniego zachowania A. S. (1) przyznał się składając wyjaśnienia, jednak subiektywnie twierdził, że skoro kupił żonie ten telefon to miał prawo go jej zabrać. Ponownie trzeba tu podkreślić, że w inkryminowanym okresie strony łączył ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej, a więc zarówno pokrzywdzona jak i oskarżony mieli majątek wspólny, w skład którego wchodził m.in. telefon marki iPhone. Istotne jest przy tym, że był on kupiony specjalnie dla pokrzywdzonej by ułatwić jej korzystanie z procesora mowy, w procesie rehabilitacji po operacji. Ważne jest również, że oskarżony nie potrzebował tego telefonu, mając swój własny, a zabrał go żonie z czystej złości i zazdrości o to, że spotyka się ona z Ł. P.. Pokrzywdzona dysponowała co prawda innym telefonem marki iPhone, jednak z uwagi na problem z żywotnością baterii korzystanie z funkcji procesora mowy było znacznie utrudnione i była ona zmuszona do zakupu nowego telefonu. Niewątpliwie takie zachowanie oskarżonego stanowiło akt znęcania się psychicznego.

6) Przeprowadzone postępowanie odwoławcze doprowadziło również do ustalenia, że zachowania jakich dopuścił się oskarżony na szkodę swojej córki A. S. (3) nie wyczerpywały znamion przestępstwa znęcania się psychicznego i fizycznego z art. 207 § 1 kk. Uderzenie córki z otwartej dłoni w policzek w dniu 15 czerwca 2021 r. miało charakter jednorazowy,

a więc wypełniało jedynie znamiona z art. 217 § 1 kk. Sąd Rejonowy w stanie faktycznym napomknął co prawda jeszcze o szturchaniu córki w czasie gdy ja wyzywał ale nie zostało ani osadzone w czasie ani nie podano kontekstu sytuacyjnego co uniemożliwiało ocenę tych incydentów pod kątem wyczerpania znamion występku z art. 217 § 1 kk. Natomiast znieważanie małoletniej w okresie od września 2020 r. do 1 lipca 2021 r. wynikające z niezadowolenia ojca z wyników pokrzywdzonej w nauce oraz w czasie słownych potyczek z nastolatką należało zakwalifikować wyłącznie jako czyn wyczerpujący znamiona z art. 216 § 1 kk. Niska częstotliwość negatywnych zachowań wobec A., brak bliższego ich osadzenia w kontekście sytuacyjnym, w tym jaką postawę wówczas prezentowała córka, czyniły niepewnym motywację sprawcy oraz z drugiej strony nie pozwalały na stwierdzenie, że stopień pokrzywdzenia nastoletniego dziecka tymi zachowaniami uzasadniał określenie ich mianem znęcania się nad członkiem rodziny.

Mając na względzie wszystko powyższe Sąd Okręgowy wydał wyrok reformatoryjny, w którym ponownie określił zarówno wszystkie czynności sprawcze jakich dopuścił się oskarżony A. S. (1) na szkodę swojej żony i córki, jak i zmodyfikował kwalifikację prawną tych zachowań. Ponadto Sąd Okręgowy zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania na okres 2 lat próby. Spełnione zostały bowiem wszystkie przesłanki z art. 66 § 1 kk, a ponadto takie orzeczenie winno spełnić wszystkie cele jakie winien realizować wyrok karny. Samo bowiem prowadzenie postępowania karnego wobec A. S. (1) oraz zastosowanie wobec niego omawianego środka probacyjnego jest dla niego wystarczającą nauką i uzmysłowi mu, że nie można postępować w taki łamiący granice prawa sposób. By oskarżony jednak realnie odczuł dolegliwość związaną z wydanym wobec niego wyrokiem karnym Sąd II instancji zdecydował o orzeczeniu świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 3.000 zł.

O.O.12.

Przedmiot i zakres zmiany

Wyrok Sądu Rejonowego został zmieniony w ten sposób, że uchylono punkty II, III i IV (pkt 2).

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Wobec dokonanych w instancji odwoławczej zmian zaskarżonego wyroku konieczne okazało się uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach II, III i IV. Nie było podstaw faktycznych ani prawnych dla orzeczenia środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i kontaktowania oskarżonego z pokrzywdzoną A. S. (2). Ten środek karny może być bowiem orzeczony w przypadku wydania wyroku skazującego za wskazane w art. 41 § 1, 2 i 3 kk przestępstwa. Tymczasem wobec oskarżonego wydano wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne, co uniemożliwiało utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia zawartego w pkt II zaskarżonego wyroku. Analogiczne względy przemawiały za koniecznością uchylenia punktów III i IV. Skoro bowiem nie orzeczono wobec A. S. (1) kary i środków karnych to niemożliwe było zaliczenie na ich poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz okresu stosowania środków zapobiegawczych.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Przepis art. 636 § 1 kpk stanowi, że w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Apelujący domagał się uniewinnienia oskarżonego, a sprawa zakończyła się warunkowym umorzeniem postępowania. W takim wypadku, w myśl art. 629 kpk tak jak przy skazaniu koszty sądowe ponosi oskarżony.</p> <p>Mając na względzie powyższe przepisy, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł (na kwotę tę składał się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków</p>

Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) – 20 zł oraz opłata za uzyskanie w instancji odwoławczej informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego – 30 zł). Natomiast na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak